

Így szól hozzánk Istennek Igéje Márk evangéliuma 5. részéből a 25.-től a 34.-ig terjedő versekből:

Egy asszony pedig, aki tizenkét éve vérfolyásos volt, sok orvostól sokat szenvedett, mindenét ráköltötte, de semmi hasznát sem látta, hanem még rosszabbul lett; amikor meghallotta, amit Jézusról beszéltek, eljött, és a sokaságban hátulról megérintette a ruháját, mert így gondolkodott: "Ha megérintem akár csak a ruháját is, meggyógyulok."

És azonnal elapadt a vérzés forrása, és érezte testében, hogy kigyógyul a bajából. Jézus is azonnal észrevette, hogy erő áradt ki belőle, ezért a sokaságban megfordulva így szólt: "Ki érintette meg a ruhámat?" Tanítványai így feleltek: "Látod, hogyan tolong körülötted a sokaság, és azt kérdezed: ki érintett meg engem?" Jézus erre körülnézett, hogy láthassa azt az asszonyt, aki ezt tette. Az asszony pedig, mivel tudta, mi történt vele, félve és remegve jött elő; leborult előtte, és elmondta neki a teljes igazságot. Ő pedig ezt mondta neki: "Leányom, a hited megtartott téged: menj el békességgel, és bajodtól megszabadulva légy egészséges."

Kedves Testvéreim, a vérfolyásos asszony meggyógyítása nem egyszerű csodatétele Jézusnak. Nem egyszerűen arról van itt szó, hogy egy asszony, aki tizenkét esztendőn keresztül betegeskedik, egyik pillanatról a másikra meggyógyul. Itt a hit diadalára kell, hogy tekintsünk mindannyian. Hiszen gondolatok csak bele, milyen helyzetben is élt ez az asszony. Az ókori Izrael fiai úgy gondolták, hogy ha egy asszonynak nem áll el a vérzése, akkor az tisztátalan. A férje, a családja kiközösítette, nem úgy néztek rá, mint ahogy egy teljes értékű tagjára a társadalomnak, egyrészt mert nő volt, másrészt a nők között is kítaszítottá vált vérfolyásos betegsége miatt. Éppen ezért nem véletlen, hogy minden orvoshoz elment, minden lehetőséget próbált megtalálni arra, hogy ebből a nehéz bajából kigyógyuljon. Igen ám, de semmi nem segített, sőt azok a praktikák, amikkel a földi orvostudomány megpróbálta őt meggyógyítani, csak egyik betegségből a másikba sodorták.

Úgy gondolom, kedves Testvéreim, hogy ha csak ennyit mondunk el, és elkezdünk gondolkodni a saját életünkön, a saját sorsunkon, vagy ha egy határ túloldaláról érkező lelkész eljön ide, vagy innét a lelkipásztor Árpádról eljön hozzánk, és felolvassa ezt a történetet, a jóérzésű ember elkezd gondolkodni. Láttunk mi már ilyen helyzetet? Átéltük-e a 20.-21. században, hogy valahol valakik olyan állapotuk miatt, amiről nem tehettek, hiszen ez a vérfolyásos asszony egyszerűen beteg volt, nem ő akarta ezt az állapotot, nem hibát követett el, csak egyszerűen elérte őt egy betegség, kítaszítottá tette a társadalomból, számkivetetté, másodrangúvá, harmadrangúvá tette abban a népben, abban az országban, ahol élnie kellett. És nem volt megoldás, nem volt semmiféle gyógyír arra, hogy hogy menekülhetne meg a bajából, sőt, amit megpróbált kitalálni, hogy majd vagy így, vagy úgy, vagy amúgy megoldja az ő problémáját, hát sehogy nem jött össze.

Kedves Testvéreim, én úgy érzem, hogyha elfogadjuk azt az örök gondolatot, hogy a világba ami lejátszódik kicsibe, egy ember életébe, az igaz lehet egy nép életére is, akkor azt mondhatjuk, hogy Mátyás király óta a mi népünk pontosan ugyanebben a helyzetben van. Hiszen egyik bajból esünk a másikba, és nem találunk rá gyógyírt. Sőt, azok az emberi praktikák, amik körülvesznek minket, méginkább azt próbálják erősíteni, hogy másod-harmadrangúak vagyunk, nemcsak itt - ott, a határ túloldalán, a saját hazánkban is, és már nem is szabad gondolkodni, már nem is szabad hinni úgy, ahogy őseink tették. Tudjátok, engem már megvádoltak nemegyszer, nemkétszer azzal, hogy "magyarkodom", hogy politizálok a szószéken, hogy olyan dolgokba ütöm az orromat, ami nem tartozik rám. Mert a lelkész maradjon meg a szeretetszolgálatnál, prédikáljon arról, hogy az Isten ellenzi a bűnt, de ne üsse bele az orrát a világ dolgaiba. Kedves Testvéreim, lehet ezt csinálni? Lehetünk úgy keresztyének, hogy nem vesszük észre a hasonlóságokat a világban? Hogy nem vesszük észre, hogy egyetlen asszony története tulajdonképpen lehetne a mi magyar nemzet anyánk története is. Hogy ez tulajdonképpen rólunk szól, és hogy tulajdonképpen a problémákon túl a megoldás is benne van ebben a történetben.

Ugyanis - gondolatok csak bele - hányszor és hányféleképpen próbáltak megoldást keresni Mátyás király óta a magyar nép gondjaira. Hogy hiába volt az 1848-as szabadságharc, hiába volt Petőfi, hiába volt Gábor Áron, akinek nem olyan régen - január elején - volt szerencsém megnézni a sírját is, nem tudtunk kiutat találni. És hiába gondolják nagyon sokan, hogy az, hogy majd most csatlakozott Románia és vele együtt Erdély, a magyarság is végre az Európai Unióhoz, megoldás lesz a problémáinkra. Kedves Testvéreim, higgyétek el, az emberi megoldások minden kérdésre csak újabb problémákat tudnak szülni.

Ez az asszony megtapasztalta a saját életének tizenkét esztendeje alatt. És eljutott oda, hogy amikor meglátta Jézust, amikor meghallotta, hogy megjött a csodatevő rabbi, akkor végre őszinte hit ébredt a szívében. És meghallja, mit mondanak Jézusról, akkor azt mondja, hacsak megérintem a ruháját is - meggyógyulok.

Nem tudom, kedves Testvéreim, fel tudjuk-e fogni mi mindannyian ésszel, hogy micsoda hit kell ahhoz, hogy egy illet kimondjon az ember. Vajon eljutottunk-e mi már odáig az életben, hogy kimondjunk egy ilyen dolgot, hogy hacsak a közelébe jutunk annak a személynek, akitől várunk valamit, ha az Istennek csak a ruhája szegélyéig eljutunk, akkor Ő kegyelmes, könyörülő lesz hozzánk? Ennek az asszonynak a hite azonban feltétlen és tökéletes. És még valami következik belőle: tett. Nem törődik azzal, hogy van ott egy hatalmas nagy tömeg, mert ő asszony, őt úgyis hátra fogják

lökni, neki nem fog sikerülni - gondolhatná pesszimista módon - odamenni és valamilyen módon Jézushoz karnyújtásnyira kerülni. Ő nem ezen gondolkodik. Abban a pillanatban, hogy megfogalmazódik az ötlet a fejében, ahogy ez hitté változik, követi a megvalósítás is. És odamegy, és amikor odaér, akkor megérinti Jézust. Nem fél, megteszi azt, amit a hite követel. S megmenekül.

Kedves Testvéreim, nagyon érdekes dolog számomra az, mi vagyunk az a nép, akinek nemzeti imádsága, a Himnusz, ami összeköt mindannyiunkat, éljünk bárhol is a világon, mert ezt megkönnyezik az amerikai magyarok is, ezt még a mi félbohóc miniszterelnökünk ott a határ túloldalán is szívére tett kézzel éneklé, ez úgy kezdődik, hogy "Isten áldd meg a magyart". Imádsággal. Nem emberekről, nem is a nemzetéről, nem is egyes nagy emberektől várja a mi életünk megoldásait, nem arra számít, hogy majd a testvériséget, az emberek közti megértést, elfogadást azt egy másik ember fogja elvinni nekünk. És azt hiszem, kedves Testvéreim, ez az egyik legnagyobb tanulsága ennek a történetnek.

Az asszony rájön, hogy a földi orvosok nem segíthetnek, az Istenhez kell odamenni, hogy oldja meg a problémánkat. Mert a jobb és tökéletesebb, ráadásul örök időkre szóló megoldást tud adni. És nekünk is tulajdonképpen akkor jön el az ideje, hogy végre újra testvéreknek tudjuk látni egymást egy ökumenikus imahét keretében, katolikusok, reformátusok, evangélikusok, talán még görög katolikusok is, és kitudja hányféle keresztyén vallás tagjai, vagy éppen magyarok és románok, vagy magyarok és magyarok a határnak két oldalán, ha megtanulunk közösen imádkozni, ha megtanulunk, kicsit képletesen szólva, együtt odamenni Krisztushoz, és megfogni a ruhája szegélyét. Nem azt mondani, hogy mi ezt, meg ezt, meg ezt, meg ezt akarjuk. Nem ultimátumot adni az Istennek, elfogadni az Ő megoldását. Hogy egyszerűen az asszony semmi mást nem tudott, csak azt, hogy meg kell fogni a ruha szegélyét. Ez az asszony nem azt mondta, hogy hát ha majd elmegyek oda, akkor majd megmondja, mit tegyek. Nem. Odaért. Ugyanaz, mint talán emlékeztek a római századosra, aki ugye a szolgája miatt aggódik, és azt mondja, hogy nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, csak egy szót szólj, és meg fog gyógyulni az én szolgám. Ugyanez a totális önmagát is feladó hit van ebben az asszonyban, és ennek kellene megjelennie végre a mi életünkben is.

Mert, kedves Testvéreim, én nagyon gyakran látom azt, hogy mi csak szeretnénk bízni az Istenben. A mi életünkben nagyon gyakran ott van az a "talán", az a "ha", meg az a "lehet". Márpedig, higgyétek el, hogy az Istenrel való kapcsolatunkban ennek a három szónak nincs helye. Nem lehet "ha", mert mi nem szabhatunk feltételt az Istennek. Egy nagyon rossz logika, hogy Uram Isten, ha Te segítesz nekem, hogy sikerüljön egy vizsga, akkor én teszek valami jót. Vagy Uram Isten, ha Te vigyázol rám, akkor én majd jobb gyereked leszek. A gondolkodásnak fordítva kell lenni, hogy Uram, én jó gyereked leszek, mert vigyázol rám. A hívő keresztyén ember nem mondhatja azt, hogy talán megsegít az Isten. Főleg mi, akik a Heidelbergi Káté népe vagyunk, akik kicsiny gyermekkorunkban megtanuljuk azt, hogy "Mi neked mind életedben, mind halálodban egyetlen egy vígasságod? Az, hogy mind életemben, mind halálomban nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok". Kedves Testvéreim, akkor csak jó történhet velünk. Miért? Mert az Isten tulajdonai vagyunk. Mert hozzá tartozunk. Mert mi vagyunk azok, akiknek nemcsak joguk, de kötelességük nem egyszerűen megérinteni, hanem megfogni Krisztus ruhájának szegélyét.

Mert, tudjátok, én nagyon sokat gondolkodtam ezen, hogy a mi keresztyén életünk az olyan, hogy odarohanunk az Istenhez - kérünk valamit, aztán eltávolodunk Tőle, mert szeretnénk a saját utainkon járni. S aztán jön egy következő probléma - megint odarohanunk, és megint kérünk, hogy na segíts már ebben vagy abban. S azt hisszük, hogy az Isten az egy ilyen automata, amibe bedobjuk a pénz helyett az imádságainkat, vagy az áldozatainkat, és Ő majd gondoskodik rólunk. Kedves Testvéreim, hogy ez nem működik, azt gyönyörűen mutatja, hogy pontosan az a vidék, ahonnan a reformáció elindult, ahonnét tulajdonképpen a magyarság kultúrában, szellemiségben meg tudott újulni, Erdélyország, ez veszett el, ez szakadt le Kis Magyarországról először. Miért? Mert azt hittük, hogy mindig vissza lehet rohángálni az Istenhez büntetlenül. Mert azt hittük, hogy lehet a magunk útjait járni, és főként ezt hitték azok, akik vezették, akik uralták, akik birtokolták a mi országunkat.

Csak hát meg kéne fordítani végre ezt a gondolkodást. Saját kezünkbe venni a sorsunkat, majd átadni a saját életünket az Istennek. És elfogadni azt, hogy Őneki van ereje ahhoz, hogy jóra fordítson mindent. Mert - nézzétek csak - a jövő héten nálunk is ökumenikus imahét lesz. És én nem vagyok benne biztos, hogy ennyi reformátust hajmáskéren egy 3000-es valuban együtt fogok látni. Én nem vagyok benne biztos, hogy ha a katolikusok meg a reformátusok összegyűlnek, akkor lesz összesen ennyi fiatal közöttünk. És tartok tőle, hogy mire a hét utolsó napjához érünk, addigra csak azok maradnak, akik legelszántabbak, leghűségesebbek, vagy mivel nálunk esperes úr fog pénteken prédikálni, hát akik úgy gondolják, hogy na azt feltétlenül meg akarjuk hallgatni.

Tudjátok, néha Titeket, akiknek nehezebb a sorsotok, és nehezebb volt, mert ragaszkodni kellett ahhoz, foggal és körömmel is reformátusok, hogy magyarok maradjatok, itt irigyelnek az emberek a határ túloldalán. Mert Ti sokan vagytok. Ti őszintén tudtok könnyezni a Himnuszkor, mert ezen az oldalon van értelme egy március 15-ödikét megünnepelni. Mert talán nem a saját népetekből való pojáca ugrál és táncol Nektek a televízióban, és csúfoltatja magát miniszterelnöknek, mert legalább egy ellenségről lehet azt mondani, hogy nem a miénk.

Meg kéne érinteni azt a köntöst, Testvéreim. Együtt, közösen, végre elzarándokolni a szívünk mélyében lakó Istenhez, leborulni képzeletben a Krisztus keresztyéje előtt, és kérni, hogy gyógyítson minket meg, tegyen testvérré, felejsük végre el az örökös különbözést, különállást, másként gondolkodást, s tudjunk egyek lenni, egyek a Krisztusban, egyek magyarságunkban, egyek az áldozat és kötelességvállalásunkban, és egyek a hitünkben.

Mert, higgyétek el, hogy ez az asszony ez nem egyszerűen reménykedett a továbbiakban az Istenben, neki Isten bizonyítéka volt. Hiszen meggyógyult. Nem emberi erő által, nem a saját akarata által, nem kuruzslók és varázslók által,

hanem az Isten Fia meggyógyította. Higgyétek el, velünk is megteszi, csak végre fogjuk meg egymás kezét, s keressük meg azokat a testvéreinket, akik most nincsenek közöttünk, akik tizenegynéhány millióan kallódnak a Kárpát medencében, vagy épp a világ más tájain, ültessük le őket, vagy térdeltessük le őket egy közös imához, hajtsuk meg fejünket az Isten előtt, és kérjük: Isten, áldd meg a magyart!

Higgyétek el, a vérfolyásos asszony története is arra tanít minket, hogy ezzel az egyetlen mondattal, ezzel az egyetlen egy nemzeti imádsággal, ezzel a Krisztushoz való őszinte fohással meg tudjuk változtatni a történelem alakulását, és Isten az Ő könyörülő kegyelméből végre egyesíteni tudja azt, amit az emberek munkája szétszakított. Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy ma is szóltál hozzánk, hogy a reménység, a bizonyosság igéjét szórod szét közöttünk, s új erőt adsz nekünk, hogy egymást testvérnek látva folytathassuk az életnek útját, melyet számunkra kijelöltél. Ó, Urunk, add, hogy tekintsük kötelességünknek, szent elhivatásunknak, hogy mindazt, amit Te kérsz tőlünk, beteljesítsük. Hogy valóban tudjunk testvérek lenni, egy szív, egy lélek, egy akarat, a Te szent Fiad, a mi Urunk Krisztusnak nevében. Mennyei Édes Atyánk, egyesíts minket, hogy tudjunk valóban a Krisztus magyar népe lenni e világban, s a mi hitvallásaink őszinte hittel, sőt a hiten túli megtapasztalással szálljanak az ég felé. Mindenség Istene, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.